

blive Reglen, maatte der foregaae en Forandring ad den i Grundlovens § 100 anførte Vej; man kan ikke gaae en Gjenvej for at opnaae et saadant Resultat. Nu har jeg vel hørt fige; Det er ikke værd at hybe Strid herom; det er kun et formelt Spørgsmaal, det er en ligegyldig Sag. Dertil skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at selv de, som mindst ere tilbøjelige til at indrømme Landstinget Indflydelse paa finantzielle Sagers Behandling, have dog som Minimum indrømmet det Ret til at behandle formelle finantzielle Spørgsmaal. Naar der kommer Realitetsspørgsmaal for i Finantsloven, siger flere Medlemmer: Vi skulle intet forandre i Tallene, i Realiteten; lad os vente, til der kommer formelle Spørgsmaal frem. Nu kommer der et formelt Spørgsmaal; saa siges der: Ja, men det er kun et formelt Spørgsmaal; hvorfor skulle vi forandre Noget deri? Det er jo en ligegyldig Sag, som vi ikke skulle indlade os paa; det er ikke værd at hybe Strid for formelle Spørgsmaals Skyld. Naar altsaa Landstinget ved finantzielle Sagers Behandling hverken skal have Indflydelse paa Formalitets- eller Realitetsspørgsmaal, saa vil jeg være den meget forbunden, som vil paavise mig de finantzielle Spørgsmaal, paa hvilke Landstinget da skal gjøre sin „fulde Indflydelse“ gjælbende. Desuden er den Paastand, som grunder sig paa denne Bevillingsparagraf, ingenlunde ligegyldig. Jeg troer ikke, at der er nogen Nation, som mere end vi har havt rigtig Vellykke til at erfare, hvorledes en saadan Paastand kan ligge og groe og groe og i Tidens Løb voxe En over Hovedet, saa man ikke kan komme tilbage fra Conseqventerne deraf, fordi man ikke har forsøgt i Tide, ikke blot i Ord, men ogsaa i Gjærning at afvise den.

Nu kommer jeg tilsidst til et andet Hensyn, som den ærede Landstingsmand har gjort gjælbende; det er, hvad jeg vil kalde Hensigtsmæssigheds-Hensynet, nemlig at det ikke er værd at hybe Strid om dette Punkt ved denne Lov, fordi det er hensigtsmæssigt, at denne Lov kommer ud iaar. I den Henseende skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg slet ikke troer, at mit Forslag vil fremkalde Banfælighed i den Hen-

seende, thi det er temmelig let at bevise, at denne Bevillingsparagraf kun ved Uagtsomhed kan være kommen ind i Lovforslaget, som det foreligger. Det vil erindres, at ved tredie Behandling i Folkethinget faldt den ned fra Styernerne, som jeg før sagde om den første Bevillingsparagraf; den kom først frem i det 38te Møde ved tredie Behandling. Der blev ikke yttret Noget derom fra Nogens Side undtagen fra den ærede Ordfører, som i de saa Ord, han sagde, yttrede, at „man altid har anseet det for nødvendigt at tilføie en saadan Paragraf“, og kort derpaa gjentog, at man altid har fundet det nødvendigt at bevilge saadanne Udgifter ved selve Lovens. Jeg hender for godt til Reglerne for parlamentariske Forhandlinger til at indlade mig paa at polemisere mod den ærede Ordførers Ord i Folkethinget eller overhovedet mod en Discussion, der har fundet Sted i det andet Thing; men jeg skal blot for at forebygge Misforstaaelse tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Ordet „man“ kan have en meget indskrænket og en meget udvidet Betydning. At Landstinget ikke kan være indbefattet i dette „man“, troer jeg maaske indrømmes mig; men det er mærkeligt, at Folkethinget heller ikke kan indbefattes deri, thi Folkethinget har ingenlunde „altid“ anseet det for nødvendigt. Jeg har allerede gjort det ærede Thing opmærksom paa en Mængde finantzielle Love, hvor Folkethinget ikke har anseet en saadan Tilføielse for nødvendig. Ordet „man“ har altsaa her en anden Betydning end den, hvori det nogle Minuter senere er brugt af den ærede Ordfører. Paa et senere Punkt af Discussionen, hvor Talen var om Lovens Skæbne i forrige Samling, yttrede den ærede Ordfører, at „man var bleven enig om dens Bestemmelser med Undtagelse af een Paragraf“ (nemlig den juridiske). Undersøger man nu i dette Tilfælde Betydningen af Ordet „man“, saa indbefatter det her netop de to Factorer, som ikke kunde indbefattes under det foregaaende „man“; thi dette „man“ er netop kun Folkethinget og Landstinget. Da det nu altsaa viser sig, at den ærede Ordfører meget godt har erindret Vælleudvalgets Indstillinger ifjor, ifølge hvilke denne Paragraf blev sat ud, er det klart, at det kun kan være ved en Uagtsomhed, at denne Bevillingsparagraf ikke bestomindre er kommen ind